

פרשת ויקרא

ויקרא אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמר (א, א)

הדרשה המפורסמת ביותר, מן הסתם, בפסוק הראשון שלפנינו, היא זו של **"בעל הטורים"**, שה-א' של **"ויקרא"** זעירה משום שמשה רצה לכתוב **"ויקר"** - לשון מקרה, והקב"ה ציווהו לכתוב **"ויקרא"** - לשון חיבה וחשיבות. הפתרון שמצא משה רבינו - הענו מכל האדם - היה לכתוב א' זעירה.

בעניין זה של מקרה וחשיבות, דרש רבי משה לייב מסאסוב שלקח נוסף טמון בא' זעירה זו. והוא: ללמדנו שאין מקרה בעולם, ואם אדם חושב שמהו **"קרה"** לו בטעות, יתבונן בא' הזעירה ויבין שגם הפרטים הזעירים ביותר שמסביבו, כולם הם בגזירת עליון ועל ידם **"קורא"** לו הקב"ה מאוהל מועד - ברצונו לדבר עימו בדרך זו של רמזים.

אדם המתנהג בענווה, משתדל לקיים בעצמו **"מכל מלמדי השכלתי"**, ואינו רואה פחיתות כבוד בכך שהוא לומד מהקטנים ממנו בגיל או בחשיבות. ולכן, אנו צריכים להתבונן בפרשה זו של הקרבנות, שמגיעה סמוך ונראה למדת הענווה, ומהם ניקח בעז"ה לעבוד את ה'. כמו שאמר הכתוב באיוב: **"מלפנו (מלמדנו) מבהמות ארץ."**

בספה"ק **"רבי ייבי על התורה"**, הביא רמז יפה מהמשכו של הפסוק: **"אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם."**

וטרם ההסבר, הוא מקשה שתי קושיות:

א. מדוע כפל הפסוק **"מן הבהמה, מן הבקר"**, האם לא דבר אחד הוא?

ב. כיון שבהמשך הפרשה מפרטת התורה את סוגי הקרבנות ואופן הקרבתם, ושם מפורש בכל קרבן איזו בהמה כשרה ואיזו לא, לשם מה הייתה התורה צריכה לפרט כבר כאן מאילו סוגי בהמות ניתן להקריב קרבן?

אלא שיש כאן רמז בפסוק. **"אדם כי יקריב מכם"**, האיש אשר יחפוץ להתקרב לבורא יתברך, ינקוט בשלושה דברים אלו שבהם יקח לעצמו מוסר ומזה יתעלה בעבודת ה'. האחד הוא שיהיה **"מן הבהמה"**, מה בהמה זו אילמת היא ואין בכוחה לדבר או להוציא מילים מפיה, כן ירגיל האדם עצמו בכל ענייני העולם לא לפטפט ולאבד זמנו, אלא יהיה כבהמה זו שאינה מבינה לא בפוליטיקה ולא בכלכלה ולא בחדשות החוץ. השני הוא **"מן הבקר"**, יבקר את עצמו ואת מעשיו האם טוב עשה או שמא לא.

כך ידע ברבות הימים מה לקרב ומה לרחק.

מה גורם לו להיכשל ומה דווקא מסייע לו בעבודת ה'. **"מן הצאן"** הוא הפרט השלישי, וזה מלשון **"צאינה וראינה בנות ציון"**, שילך האדם ללמוד מהנהגותיהם של גדולי ישראל ואפילו של בני אדם פחותים ממנו, ויקלוט ממעשיהם הטובים מה שיוכל לקחת ולקיים בעצמו גם כן.

וכעת נחבר את כל חלקי העניין למקום אחד: בכל פרט שמתרחש סביבנו, צפונה קריאת-קודש וחיבה מאת המקום ברוך הוא אלינו, האנשים הקטנים. אלא שכדי להיות מסוגלים להבין את רצון ה' באותו דבר, חובה עלינו לאחוז במדת הענווה שלמדנו ממה רבינו, כפי אשר ידינו משיגה, ורק באמצעותה נוכל להתבונן.

פרשת ויקרא

שכן הגאווותן לא חושב לרגע לחסום פיו מדיבורים שרצונו לומר, שכן מי מבין כמוהו באותו עניין; לא חושב לבקר את מעשיו שבוודאי בעיניו אין כמותם עלי אדמות; ולא מוכן ללמוד הנהגות טובות של אחרים, שכן פחיתות כבוד היא לו. לעומת זאת, **“עקב ענוה יראת ה'”**.

הענו מבין שכל האירועים הם קריאת-חיבה מהשי"ת אליו ישירות, ומוכן לעשות ככל הנדרש כדי לפענחם ולהתעלות.